

De twee nieuwe stenen tafelen

Gedachten n.a.v. Deuteronomium 10:1-5

“In die tijd zeide de HEERE tot mij: Houw u twee stenen tafelen, als de eerste, en klim tot Mij op deze berg; daarna zult gij u een kist van hout maken. En Ik zal op die tafelen schrijven de woorden, die geweest zijn op de eerste tafelen, die gij gebroken hebt; en gij zult ze leggen in die kist. Alzo maakte ik een kist van sittimhout, en hieuw twee stenen tafelen als de eerste; en ik klom op de berg, en de twee tafelen waren in mijn hand. Toen schreef Hij op de tafelen, naar het eerste schrift, de tien woorden, die de HEERE, op de dag der verzameling, op de berg, uit het midden van het vuur, tot u gesproken had; en de HEERE gaf ze mij. En ik keerde mij, en ging af van de berg, en legde de tafelen in de kist, die ik gemaakt had; en aldaar zijn zij, zoals de HEERE mij geboden heeft” (vs.1-5).

Deze herhaalde terugblik doet ons denken aan de hartelijke woorden die Paulus richtte tot zijn geliefde Filippiërs: “Dezelfde dingen aan u te schrijven is voor mij niet verdrietig en u geeft het zekerheid”. Het arme, rusteloze, wispelturige, dwaalzieke hart kan wel eens naar een nieuw onderwerp verlangen, maar voor de trouwe apostel was het steeds weer een vreugde om uit te weiden over al de heerlijke dingen die zich concentreren om de Persoon en het kruis van zijn aan-biddelijke Heer en Heiland, Jezus Christus. Hij had in Christus alles gevonden wat hij nodig had voor tijd en eeuwigheid. De heerlijkheid van Zijn persoon had al de heerlijkheid van de aarde en de natuur volkomen verduisterd. Hij kon zeggen: “Maar wat winst voor mij was, heb ik om Christus” wil schade geacht. Ja, zeker, ik acht ook als schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer. Om Hem heb ik de schade van alles geleden en houd het voor drek, opdat ik Christus mag winnen” (Fp. 3:7-8).

Dit is de taal van een waar Christen, van iemand die in Christus het aantrekkelijkste en allesbeheersende voorwerp heeft gevonden. Wat heeft de wereld zo iemand te bieden? Heeft hij behoefte aan aardse rijkdom, eer, onderscheidingen of vermaak? Hij beschouwde dat alles als vuilnis. Waarom? Omdat hij Christus gevonden had. In Hem had hij een Voorwerp gevonden dat zozeer zijn hart gevangen hield, dat Hem te winnen, meer van Hem te kennen, en in Hem bevonden te worden, zijn enige en allesbeheersende begeerte was geworden. Had iemand tot Paulus willen spreken over iets nieuws, wat zou zijn antwoord geweest zijn? Had iemand hem voorgehouden dat hij vooruit kon komen in de wereld of veel geld kon verdienen, wat zou hij dan tegen zo iemand gezegd hebben? Eenvoudig dit: Ik heb in Christus mijn ALLES gevonden, en heb geen behoefte meer aan iets anders. In Hem vond ik onnaspeurlijke rijkdom, een blijvend goed en de gerechtigheid die uit God is. In Hem zijn al de schatten van wijsheid en kennis verborgen. Wat heb ik aan wereldse rijkdom, wijsheid, of geleerdheid! Al die dingen zullen verdwijnen als een nevel, en zelfs zolang zij duren, zijn ze niet geschikt om te voldoen aan het verlangen en het streven van de nieuwe mens. Christus is een eeuwig Voorwerp, het Middelpunt van de hemel, het welbehagen van Gods hart. Hij zal mij bevredigen tot in alle eeuwigheid en als Hij mij eeuwig bevredigen kan, kan Hij het zeker ook nu. Het vuilnis van deze wereld na te jagen, om zo mogelijk mijn deel dat ik in Christus heb aan te vullen, zou louter onzin zijn en mij alleen maar doen walgen. Christus is mijn alles, nu en tot in eeuwigheid.

Ja, zo zou de apostel zich hebben uitgelaten; dat was zijn antwoord in het leven dat hij leidde. Waarde Christelijke lezer, dat hoort ook ons antwoord te zijn. Immers, een Christen

die in de wereld genot of tijdverdrijf zoekt, laat eenvoudig zien dat Christus hem niet bevredigt. Het is zeker dat een hart dat vol is van Christus, geen plaats heeft voor iets anders. De vraag is niet: mag dit of dat? Het hart weigert immers alles, als het van Hem geniet. Die het hart van God vervult, en Die eenmaal het heelal vervullen zal met het stralende licht van Zijn eeuwigdurende heerlijkheid. Wij zijn tot deze gedachtengang gekomen door het belangrijke verschijnsel dat Mozes telkens weer de belangrijke gebeurtenissen herhaalt uit de wonderlijke geschiedenis van Israël, van Egypte af tot aan de grenzen van het beloofde land. Het was voor Hem niet verdrietig en het gaf Israël zekerheid. Wat een indruk moesten die gebroken tafelen, en die nieuwe tafelen die God beschreven had, op hen maken! De eerste twee aan de voet van de berg verbrijzeld; de andere twee veilig in de ark van sittimhout! Wie kon de betekenis en de zedelijke strekking van zo'n herinnering afmeten? En het is ook uiterst ernstig, dat hij Israël getuige maakte van het gesprek tussen de Heere en hemzelf. Waarom waren de eerste tafelen verbrijzeld? Omdat de Israëlieten schandelijk gezondigd hadden. Wat een taal spraken die brokstukken van hun hopeloze ondergang volgens de maatstaf van de wet. Zoals een afgebrokkelde grafsteen ons meedeelt dat de roem en eer van het geslacht daaronder begraven ligt, en een grafschrift overbodig is om ons dat te zeggen, zo vertelden de gebroken tafelen het verschrikkelijke feit dat Israël -voor zover het hun verbond betrof - reddeloos verloren was volgens de maatstaf van de gerechtigheid. En het tweede stel tafelen? Dank zij God vertelden die iets heel anders. Die waren niet gebroken. Daar zorgde God voor. "En ik keerde mij, en ging af van de berg, en legde de tafelen in de kist, die ik gemaakt had; en aldaar zijn ze, zoals de HEERE mij geboden heeft".

Heerlijk feit! Daar zijn ze. Ja, goed bewaard in de ark die een type was van Christus, die Gezegende, Die de wet "groot en heerlijk" maakte, Die elke tittel en jota daarvan bevestigde tot heerlijkheid van God en tot eeuwige zegen van Zijn volk. Zoals dus de gebroken tafelen getuigden van Israëls val en oordeel, zo verkondigden de tafelen die veilig in de ark lagen dat Christus het einde is van de wet tot rechtvaardigheid voor ieder die gelooft, eerst voor de Jood en ook voor de Griek.

Wij bedoelen niet, dat Israël de diepe betekenis en verreikende toepassing van Mozes' woorden begreep. Als volk deden ze dat zeker niet, alhoewel ze het door de vrije genade van God eenmaal zullen begrijpen. Tot een enkeling zal het misschien zijn doorgedrongen wat de betekenis was, maar dit doet niet ter zake. Het is de vraag of wij nu de waarheid verstaan dat alles wat aan mensen wordt toevertrouwd, bedorven wordt, en dat alleen het werk van Gods genade, dat in het bloed van Christus een vaste grondslag heeft, eeuwig blijft. Wat Israël betreft zal dit blijken als eenmaal Davids Zoon zal regeren van zee tot zee en van de rivier tot aan de einden der aarde. Dan zal het nageslacht van Abraham het beloofde land in bezit hebben, en al de volken der aarde zullen zich verlustigen onder de gelukzalige heerschappij van de Vredevorst.

Wat een heerlijk vooruitzicht voor het land Kanaan en de zuchtende aarde! De Koning van de gerechtigheid en de vrede zal dan alles naar Zijn gedachten inrichten. Al het kwaad zal met machtige hand bedwongen worden. Zijn regering zal geen gebrek of zwakheid vertonen. Geen oproer of verzet tegen de beslissingen van het gezag zullen worden geduld. Geen vermetel en zinloos volksleider zal de vrede van het volk of de majesteit van de troon kunnen verstoren. Voor de armen en behoeftigen zal goed worden gezorgd; zware,

afmattende arbeid, verdriet, gebrek en eenzaamheid zullen onbekend zijn. De woestijnen en dorre streken zullen zich verblijden en bloeien als een roos. “Ziet, een Koning zal regeren in gerechtigheid, en de vorsten zullen heersen naar recht. En die man zal zijn als een verberging tegen de wind, en een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land (Js.32:1-2).

C.H. Mackintosh

***Belangstelling voor een studie over het hele Bijbelboek Deuteronomium?
Lees de ‘Aantekeningen op Deuteronomium’ van deze schrijver,
verkrijgbaar bij info@uhwdw.nl.
Bovenstaand artikel is een uittreksel uit dit Bijbelcommentaar.***